

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 3 lipca 2025 r.
sprawy **M. N.**,
skazanego za popełnienie przestępstw z art. 190a § 1 k.k. i innych,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi,
z dnia 15 marca 2024 r., sygn. akt V Ka 89/24,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi,
z dnia 19 września 2023 r., sygn. akt VI K 581/21,

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego M. N. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 września 2023 r., Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w sprawie o sygn. akt VI K 581/21, uznał M. N. za winnego szczegółowo opisanych w wyroku przestępstw

1. z art. 190a 1 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

- za który wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt. 1 wyroku);
2. z art. 190a § 1 k.k., za który wymierzył karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt. 2 wyroku);
 3. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., za który wymierzył karę 4 miesięcy pozbawienia wolności (pkt. 3 wyroku).

Za czyny te Sąd wymierzył karę łączną roku pozbawienia wolności i jej wykonanie warunkowo zawiesił na okres 3 lat tytułem próby (pkt. 8 i 9 wyroku).

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę, Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 15 marca 2024 r., sygn. akt V Ka 89/24, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił oskarżonego od czynu przypisanego w punkcie 2 wyroku, w zakresie czynu przypisanego w punkcie 3 uznał, że M. N. dokonał uszkodzenia pojazdu w dniu 16 grudnia 2020 roku powodując straty o wartości 1000 zł i wymierzył karę 3 miesięcy pozbawienia wolności. W miejsce uchylonej kary łącznej wymierzył oskarżonemu karę łączną 9 miesięcy pozbawienia wolności, a w pozostałym zakresie, istotnym dla rozstrzygnięcia kasacji, utrzymał wyrok w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego zaskarżając go w całości i zarzucając, szczegółowo opisane w siedmiu punktach, rażące naruszenie przepisów postępowania oraz prawa materialnego, w tym:

„art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej i art. 2 oraz art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej polegającego na rozpoznaniu sprawy przez sąd nienależycie obsadzony z uwagi na fakt, że w składzie Sądu II instancji zasiadała osoba powołana na urząd Sędziego Sądu Okręgowego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa (uchwała nr [...] /2022 z dnia [...]) ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz3), tj. Sędziego Sądu Okręgowego X. Y., w sytuacji, gdy udział w procesie powołania sędziów organu, który nie daje gwarancji niezależności od władzy ustawodawczej i wykonawczej, podważa prawo oskarżonego do rozstrzygnięcia sprawy przez niezawisły i bezstronny sąd” (zarzut 1.).

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie w całości wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja podlegała oddaleniu na posiedzeniu w trybie opisanym w art. 535 § 3 k.p.k. ze względu na jej oczywistą bezzasadność.

Zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Ponadto, kasację na korzyść, jak wskazano wprost w art. 523 § 2 k.p.k., wnieść można jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Powyższe ograniczenie nie dotyczy wyłącznie uchybienia z art. 439 k.p.k. Oznacza to, że skoro w przedmiotowej sprawie skazanemu M. N. wymierzono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jedynym dopuszczalnym zarzutem kasacji mógł być zarzut zaistnienia w sprawie nienależytej obsady sądu, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Sąd Najwyższy ograniczył więc merytoryczne rozpoznanie kasacji do zarzutu pierwszego kasacji, uznając pozostałe zarzuty za niedopuszczalne.

W kasacji skarżący podniósł, że nienależyta obsada Sądu II instancji wynikała z zasiadania w jego składzie sędziego X. Y.

Należy wskazać, że w niniejszej sprawie obrońca nie wskazał – poza samym faktem nominacji przy udziale niekonstytucyjnie ukształtowanej Krajowej Rady Sądownictwa – żadnych okoliczności dotyczących tego sędziego, które miałyby wskazywać na brak gwarancji jego bezstronności w sprawie, gdyż za takie nie może zostać uznane zachowanie sędziego na rozprawie, który według obrońcy miał przerwać wypowiedź oskarżonego na rozprawie. Zauważyć należy, że na rozprawie apelacyjnej była obecna obrońca M. N., a z protokołu rozprawy nie wynika, aby sytuacja wskazana w kasacji miała miejsce, brak było też wniosku o sprostowanie protokołu, czy też wniosku o wyłączenie sędziego. Przy ocenie tego zarzutu skarżącego nie można pomijać także tego, że Sąd odwoławczy zmienił na korzyść oskarżonego zaskarżony apelacją wyrok Sądu I instancji.

W świetle natomiast uchwały składu połączonych Izb Sądu Najwyższego: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20 oraz uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. I KZP 2/22, do których zresztą odwołuje się skarżący, należało wykazać okoliczności, które pozwoliłyby na ustalenie, że rzeczywiście standard bezstronności sądu z udziałem sędziego X. Y. został istotnie obniżony. Skoro zaś obrońca tego obowiązku nie dochował to należało uznać, że przesłanka „nienależytej obsady sądu” nie została w sprawie wykazana.

Jedynie na marginesie Sąd Najwyższy zauważa, że działając z urzędu zapoznał się z drogą zawodową sędziego Sądu Okręgowego w Ł. X. Y. i nie znalazł takich danych ani informacji, które wskazywałyby *in concreto* na brak jego bezstronności.

O obciążeniu kosztami postępowania skazanej orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak na wstępie.

[J.I.]